

punten versierde zijn bovenlip. Hij had iets voornaams en zijn regelmatige gelaatstreken werden alleen ontsierd door een uitdrukking van groote onverschilligheid. Met veerkrachtigen tred spoedde hij zich voort, bij zichzelf enkele gedeelten herhalend van de tenorpartij uit de Cavaleria Rusticana, die hij dien avond gehoord had en telkens terugkomend op de woorden: „Moi seul, j'ai tous les torts,” totdat 't hem ten laatste verveelde en hij zich met geweld van dat gedachteloos geneurie losmaakte. Hij bereikte eindelijk zijn woning, een klein bovenhuis in een der voorname wijken der residentie. Tot zijn verwondering brandde er licht. Toen hij de trap opsteeg kwam een man van meer dan middelbaren leeftijd, die de functie van huisbewaarder, oppasser, knecht en wat dies meer zij, bij hem bekleedde, hem tegemoet.

„Ben je nog op Piet?”

„Ja meneer, er is een telegram gekomen, ik dacht u kon mij nog noodig hebben.”

De meester keek hem eenigszins verstoord aan. Een afwijzend gezegde zweefde hem op de lippen, maar hij bedwong zich. Hij trad zijn kamer binnen en drukte op een knopje bij de deur. Bij het heldere, electriche licht vertoonde het vertrek al de weelde, het comfort en de eigenaardige inrichting van een gefortuneerd vrijgezel. Op een met donkerrood laken bekleed bureau ministre lag het telegram. Het postmerk droeg den stempel Badenweiler, het was geadresseerd aan den heer Jules van Hagen. Met zenuwachtige vingers scheurde hij het couvert open. Hij zag enkel deze woorden:

„Zustand hoffnungslos, Reise nach hier nothwendig. Dr. Steiner.” Hij verkreukte het papier in zijn hand en staarde in gedachten verzonken een oogenblik voor zich uit. Hij was niet verschrikt. Een uitdrukking van wrevel, bijna alsof hij iets heel vervelend vond, teekende zich op zijn gelaat.

„Hoe laat is dat telegram gekomen?” vroeg hij ontstemd.

„Ik denk zoowat een uur nadat u uit bent gegaan.”

„Hm, zóó, dus om zes uur.” Hij berekende snel in zijn gedachten dat hij nog dien avond had kunnen vertrekken als hij t'huis gegeten had. Er was nu veel tijd verloren. Hij haalde de schouders op.

„Ik kan er niets aan doen,” mompelde hij half luid en vervolgde toen hardop tot den bediende die hem vragend aanstaarde:

„Is je vrouw nog op Piet?”

„Ja meneer.”

„Nu zeg haar dat ze naar mijn slaapkamer gaat en mijn koffer pakt, laat ze er maar van alles instoppen, ik ga morgenochtend vroeg op reis en blijf waarschijnlijk eenigen tijd weg.”

De oude keek nieuwsgierig, hij had dolgraag iets meer geweten, de vraag wat dat telegram wel behelsde brandde hem op de lippen, maar gedurende de twaalf jaar die hij zijn meester diende had hij de uitdrukking van diens gezicht te goed leeren kennen om niet te weten dat het oogenblik om iets te vragen thans minder geschikt was. Hij vergenoegde zich dus met het hoofd te buigen en stilzwijgend het vertrek te verlaten.